

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoPr/2/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7216227819
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7216227819.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu: M. J. X. W., nar. XX.X.XXXX, O. XX, XXX XX E., právne zastúpený: JUDr. Jozef Kol', advokát so sídlom Hutnícka 1, 040 01 Košice, proti žalovanému: Hlavný banský úrad, Kammerhofska 25, 969 00 Banská Štiavnica, právne zastúpený: Advokát Pirč, s.r.o. so sídlom kpt. Nálepku 17, 040 01 Košice, o určenie neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo 17. októbra 2018, č. k. 29Cpr/7/2016 - 338

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho napadnutom výroku, ktorým bola žaloba o neplatnosť výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru zamietnutá.

M e n í rozsudok v jeho druhom napadnutom výroku o trovách konania vo vzťahu strán sporu tak, že žalovanému priznáva voči žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom žalobu zamietol (I), žalovanému náhradu trov konania nepriznal a zároveň rozhodol, že štát nemá právo na náhradu trov konania.

2. Rozhodol tak o žalobe podanej na súde prvej inštancie 23. novembra 2016, ktorou sa žalobca proti žalovanému domáhal určenia, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou žalovaného z 25. augusta 2016, č. 836-1357/2016 je neplatné, štátnozamestnanecký pomer žalobcu naďalej trvá a žalovaný je povinný znášať trovy súdneho konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že dňa 25.8.2016 bolo žalobcovi doručené skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou podľa § 46 ods. 1 písm. b) zákona č. 400/2009 Z. z. s výpovedným dôvodom podľa § 47 písm. h). Žalobca si nie je vedomý porušenia služobnej disciplíny, nieto ešte opakovaného a je toho názoru, že nie je daný výpovedný dôvod.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní mal za preukázané, že žalobca bol rozhodnutím zo 16. marca 2005 vymenovaný do dočasnej štátnej služby vo funkcii odborný radca na Obvodnom banskom úrade v Košiciach s dátumom vzniku štátnozamestnaneckého pomeru 21. marca 2005. Rozhodnutím o zmene štátnozamestnaneckého pomeru zo 7. apríla 2008 bol dňom 15. apríla 2008 vymenovaný za odborného radcu, obvodného banského inšpektora na Obvodnom banskom úrade v Košiciach. Oznámením o odvolaní z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca zo 4. mája 2016 bol dňom 31. mája 2016 odvolaný z funkcie vedúceho oddelenia banskej bezpečnosti na Hlavnom banskom

úrade a na základe svojho písomného súhlasu bol dňom 1. júna 2016 preložený na Hlavný banský úrad v Banskej Štiavnici do funkcie odborný radca, obvodný banský inšpektor. Žalobca bol listom z 24. mája 2016 písomne upozornený na porušenie povinnosti štátneho zamestnanca uvedenej v § 61 ods. 1 písm. i), ktoré upozornenie prevzal 26. mája 2016 a následne listom z 23. augusta 2016 bol opakovane písomne upozornený na porušovanie pracovnej disciplíny, a to § 61 ods. 1 písm. i), c), a) zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe (ďalej len „zákon o štátnej službe“), ktoré upozornenie prevzal 25. augusta 2016 a dňom 25. augusta 2016 bol so žalobcom skončený štátnozamestnanecký pomer výpoveďou podľa § 46 ods. 1 písm. b) s výpovedným dôvodom podľa § 47 písm. h) zákona o štátnej službe. Žalobca listom z 13. októbra 2016 nesúhlasil so skončením služobného pomeru a trval na ďalšom zamestnávaní. Nepravdivé a pravdu skresľujúce informácie mal žalobca uviesť v liste z 26. apríla 2016 (rezignačný list, pozn. súdu), v ktorom zároveň požiadal o odvolanie z funkcie vedúceho oddelenia banskej bezpečnosti, ktorý list elektronickou poštou zaslal 4. mája 2016 v prílohe e-mailu všetkým obvodným banským úradom. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalobcu, že by toto upozornenie bolo len čisto všeobecné, pretože odkazuje na dokument žalobcu, ktorý je nezameniteľný s inými písomnosťami, ktorý je presne označený dátumom, t.j. dňom 26.4.2016, pričom medzi stranami sporu je zrejmé, a je to jednoznačne určité a zrozumiteľné, že písomnosť z tohto dátumu sa týka jediného dokumentu pod názvom „Rezignačný list“. To, že v tomto liste nie sú konkrétne špecifikované nepravdivé a pravdu skresľujúce informácie, znamená a je to potrebné vykladať tak, že všetky informácie, ktoré žalobca uviedol v „rezignačnom liste“ boli zo strany žalovaného vyhodnotené ako nepravdivé, resp. pravdu skresľujúce a je potrebné ich vzťahovať na obsah celého listu. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že „Rezignačný list“ žalobcu z 26. apríla 2016 je v prvom rade žiadosťou o odvolanie z funkcie vedúceho zamestnanca podľa § 37 ods. 3 písm. d) zákona o štátnej službe, v ktorom žalobca uviedol viacero dôvodov, pre ktoré požiadal o odvolanie z funkcie (správanie sa predsedu HBÚ JUDr. Ing. E. U. voči jeho osobe, kde mu vyčítal, že na neho bezdôvodne kričal a obviňoval ho; informácia o výške jeho príjmu za rok 2015; personálna politika vo vzťahu k zamestnancom, napr. voči Ing. J. O. a poukazovanie na nehospodárne nakladanie so štátnymi prostriedkami súvisiacimi so zabezpečením luxusného bývania pre kancelára predsedu Hlavného banského úradu vo výške niekoľko tisíc euro, pričom byt bol zrekonštruovaný mestom z fondu rozvoja bývania; šetrenie mimoriadnej udalosti v bani Handlová, ktorej predsedom šetriacej komisie bol žalobca a v tejto súvislosti výzva adresovaná Ing. H. a Ing. G., aby sa vyjadrili k písomnému vyjadreniu poradnej komisie mimoriadnej udalosti v bani Handlová a spôsob riadenia Hlavného banského úradu a skutočnosť, že v posledných rokoch stráca svoj kredit).

4. K dôvodom písomného upozornenia na opakované porušenie služobnej disciplíny z 23. augusta 2016 súd prvej inštancie poukázal na bod 1, t.j., že žalobca porušil povinnosť uvedenú v § 61 ods. 1 písm. i) zákona o štátnej službe, keď uviedol nepravdivú, pravdu skresľujúcu a zavádzajúcu informáciu vo svojom podnete, ktorý prešetroval OR PZ v Žiari nad Hronom, týkajúci sa nehospodárneho nakladania s finančnými prostriedkami Hlavného banského úradu pri výstavbe podzemných garáží, vybudovaní oporných múrov a záhrady, stavby záhradného domčeka a zariadenia bytu, ktorý bol pridelený mestom Banská Štiavnica pre Hlavný banský úrad, pričom súd zdôraznil, že na základe podnetu žalobcu pod označením Informácia o skutočnostiach známych z úradnej činnosti zo dňa 23.5.2016, ktorý žalobca adresoval Úradu špeciálnej prokuratúry v Bratislave, bolo toto podanie odstúpené na OR PZ Žiar nad Hronom, ktoré uznesením z 21. septembra 2016, sp. zn. ČVS: ORP-344/2-VYS-ZH-216, ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. septembra 2018, zastavilo trestné stíhanie za prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona. Predmetné skutočnosti, ktoré uviedol žalobca v liste z 23. mája 2016 mohli poškodiť povest' služobného úradu alebo štátnych zamestnancov, minimálne na úrovni predsedu HBÚ, keďže išlo o nepravdivé, pravdu skresľujúce alebo zavádzajúce informácie, čo bolo nakoniec aj potvrdené výsledkom v trestnom konaní.

Ďalej súd prvej inštancie poukázal na § 60 ods. 1 písm. c) zákona o štátnej službe (povinnosť zachovať mlčanlivosť) v súvislosti s bodom 2b upozornenia, v ktorom sa žalobcovi vytýkalo, že v jeho podnete, ktorý prešetroval OR PZ v Prievidzi, zneužil postavenie vedúceho oddelenia banskej bezpečnosti a funkciu predsedu poradnej komisie v tom, že bez vedomia, t.j. súhlasu HBÚ, predsedu HBÚ, použil interné spisové materiály, ktoré boli výsostne neoficiálne, ale pracovného charakteru (kópia prvej verzie, pracovnej), vyjadrenia poradnej komisie predsedu HBÚ-ČJ31/2011 zo dňa 6.12.2011, ako aj definitívnu verziu tohto vyjadrenia z 9.12.2014, pre svoje aktivity ako súkromnej osoby. Listom z 10. apríla 2012 predseda HBÚ, JUDr. Ing. E. U., dňom 10.4.2012 zaviazal žalobcu ako člena poradnej komisie predsedu HBÚ vo veci prešetrenia postupu vyšetrovania mimoriadnej udalosti v bani Handlová mlčanlivosťou. Táto povinnosť mlčanlivosti platí až do jej zrušenia. Povinnosť mlčanlivosti, ako vyplynulo z vyjadrenia

žalovaného, doposiaľ trvá a nebola zrušená. Žalobca v liste z 23. mája 2016 pod označením Informácia o skutočnostiach známych z úradnej činnosti, poukázal na spôsob vyšetrovania mimoriadnej udalosti v súvislosti s bankským nešťastím v bani Handlová, kde popísal podrobne celú kauzu, vrátane uvedenia čísiel jednotlivých spisov a poukazoval na zmanipulovanie vyšetrovania nešťastia v bani Handlová a zároveň aj vyjadril svoj názor k príčinám, ktoré viedli k tejto mimoriadnej udalosti, teda možno konštatovať, že svojím vyjadrením porušil uloženú povinnosť mlčanlivosti, ktorá stále trvala aj v čase napísania predmetného listu. Súd prvej inštancie akcentoval, že vyšetrovateľ Odboru kriminálnej polície v Prievidzi v uznesení z 29. augusta 2016, sp. zn. ORP-518/1-VYS-PD-2016 podľa § 197 ods. 1 písm. b) Tr. por. odmietol trestnú vec pre podozrenie zo zločinu marenia spravodlivosti, ku ktorému malo dôjsť tak, že páchatel hrubo ovplyvňoval svojimi príkazmi vypracovanie správy poradnej komisie zriadenej dňa 23.2.2011 rozhodnutím predsedu HBÚ č. 2/2011 v období od 23.2.2011 do 9.12.2014 v Banskej Štiavnici, Spišskej Novej Vsi a všade inde, kde táto komisia zasadala, ktorá bola zriadená na kontrolu postupu vyšetrovania mimoriadnej udalosti, ktorá sa stala dňa 10.8.2009 na ťažobnom úseku bane Handlová, čím zmaril vypracovanie objektívnej správy, ktorá bola následne v presne nezistený deň v období od 9.12.2014 do 7.5.2015 predložená na Okresný súd v Prievidzi v konaní 3T 134/2012, pretože skutok pre absenciu tak objektívnej, ako aj subjektívnej stránky, nie je trestným činom. Okresná prokuratúra v Prievidzi uznesením z 12. septembra 2016, sp. zn. 1Pn 404/16/3307-8 zrušila predmetné uznesenie vyšetrovateľa a ako vyplynulo zo správy Ministerstva vnútra SR, OR PZ v Prievidzi predmetná trestná vec doposiaľ nebola skončená.

S poukázaním na § 60 ods. 1 písm. d) zákona o štátnej službe a bod c) upozornenia súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovi bolo vyčítané, že neoznámil vedúcemu služobného úradu skutočnosť o svojom kontakte so žalujúcou stranou v súdnom spore mimoriadnej udalosti bane Handlová s desiatimi žalujúcimi vdovami verzus HBP, resp. štyrmi zamestnanci HBP a dal súhlas k tomu, aby ho žalujúce strany mohli prizvať ako svedka za Hlavný bankský úrad na 14. marca 2012. Aj napriek tejto možnej predpojatosti, resp. konfliktu záujmov, si ďalej riadil prácu poradnej komisie (a pracoval aj v poradnej komisii Ministerstva hospodárstva SR). Hornonitrianske bane Prievidza a.s. listom z 2. júna 2016, č. 7369/2016, adresovanom predsedovi HBÚ neodporučili, aby zo strany HBÚ ako zástupca v konaní pred Krajským súdom v Trenčíne v prípade mimoriadnej udalosti - havárie v bani Handlová - vystupoval ako zástupca HBÚ M.. J. X. z dôvodu, že 14. marca 2012 bol navrhovaný ako hlavný svedok žalobcov (poškodení z havárie bane Handlová zo dňa 10.8.2009). Zároveň M.. X. je členom komisie pre posúdenie príčin havárie v bani Handlová menovanej Ministerstvom hospodárstva SR. Z rozhodnutia HBÚ č. 2/2011 z 24. februára 2011 bol žalobca menovaný za člena poradnej komisie na kontrolu postupu vyšetrovania mimoriadnej udalosti v bani Handlová a zároveň listom z 24. februára 2011, č. 31-453/2011-IV bol menovaný za predsedu poradnej komisie predsedu HBÚ na kontrolu postupu vyšetrovania mimoriadnej udalosti v bani Handlová. Listom z 12. apríla 2011 minister hospodárstva SR vymenoval žalobcu za člena kontrolnej komisie na preskúmanie postupu vyšetrovacích orgánov počas vyšetrovania a príčin vzniku mimoriadnej udalosti zo dňa 10.8.2009, pri ktorej došlo v bani Handlová. Vzhľadom k tomu, že žalobca bol členom poradnej komisie Ministerstva hospodárstva SR, ako aj Hlavného bankského úradu, ktorá sa zaoberala preskúmaním vyšetrovania a príčin vzniku mimoriadnej udalosti v bani Handlová, z jeho strany mohlo dôjsť v prípade účasti v občiansko-právnom konaní k nožnej predpojatosti, resp. ku konfliktu záujmov vzhľadom na prácu v týchto poradných komisiách.

S dôrazom na § 60 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe a bod 3 upozornenia súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovi bolo vytykané porušenie povinnosti vyplývajúcej z Registratúrneho poriadku HBÚ a OBÚ SR č. 198-259/2010 z 22.12.2010 (ďalej len „Registratúrny poriadok“), a to nedodrzaním článku 24 ods. 1, keď ako člen poradnej komisie predsedu HBÚ vo veci vyšetrovania mimoriadnej udalosti bane Handlová použil interné spisové materiály, ktoré boli výsostne neoficiálne a len pracovného charakteru [kópia prvej verzie (pracovnej)] vyjadrenia poradnej komisie predsedu HBÚ - č.j. 31/2011 zo 6.12.2011, ako aj definitívnu verziu tohto vyjadrenia z 9.12.2014, pre svoje aktivity ako súkromnej osoby. Z článku 24 ods. 1 Registratúrneho poriadku vyplýva, že „registratúru úradu (ďalej len „registratúra“) využívajú zamestnanci úradu pri plnení pracovných úloh. Registratúra sa využíva nazeraním do spisu, vypožičiavaním a vydávaním odpisov (kópií) a výpisov zo spisov. Spis z registratúrneho strediska pre zamestnancov úradu vyhľadá a vypožičiava správca registratúry. O zapožičaní spisov sa vedie osobitná evidencia.“ Žalobca túto registratúru úradu nevyužil pri plnení pracovných úloh a spisy využil ako prílohy k podaniu zo dňa 23.5.2016 napriek tomu, že mu bola uložená povinnosť mlčanlivosti, čím porušil aj vyššie uvedený článok Registratúrneho poriadku.

5. Na základe vyššie uvedených skutočností, súd prvej inštancie uznal za dôvodné okolnosti, ktoré sú popísané v upozornení na opakované porušenie služobnej disciplíny z 23. augusta 2016 v bode 1, 2 písm. a) až c) a v bode 3 tohto upozornenia. Zároveň s poukázaním na ust. § 46 ods. 1 písm. a) až d), § 47 písm. h), § 48 ods. 1, 2, § 1 ods. 4 a § 120 zákona č. 400/2009 Z. z., ďalej ust. § 61 ods. 1, 2, § 63 ods. 4, 6, § 74 zákona č. 300/2001 Z. z., Zákonník práce v znení noviel, ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou z 25. augusta 2016 uzavrel, že vo výpovedi boli citované dôvody, ktoré už žalovaný uviedol v upozornení na porušenie pracovnej disciplíny z 24. mája 2016 a z 23. augusta 2016 a pre opakované porušenie pracovnej disciplíny menej závažným spôsobom bol v posledných 6 mesiacoch v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny žalobca písomne upozornený na možnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou, keď následne žalovaný v súlade s § 46 ods. 1 písm. b) zákona o štátnej službe s výpovedným dôvodom podľa § 47 písm. h) zákona o štátnej službe dal žalobcovi výpoveď, pričom jednotlivé dôvody výpovede sú totožné s dôvodmi uvádzanými v upozornení. Žalobca výpoveď prevzal 25. augusta 2016 a pracovný pomer skončil uplynutím dvojmesačnej výpovednej lehoty, t.j. dňom 31. októbra 2016. Žalovaný ako zamestnávateľ splnil svoje povinnosti vyplývajúce z ust. § 63 ods. 6 Zákonníka práce, t.j. umožnil žalobcovi ako zamestnancovi vyjadriť sa k dôvodom výpovede a listom z 23. augusta 2016 podľa § 74 Zákonníka práce požiadal 24. augusta 2016 zástupcov zamestnancov pri ObÚ v Spišskej Novej Vsi o prerokovanie výpovede. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že skutok bol vymedzený vo výpovedi presne a určito a že skutky, ktoré sa žalobcovi kladú za vinu, sa skutočne stali tak, ako sú uvedené vo výpovedi. Konštatoval, že u žalobcu ide o menej závažné porušenia služobnej disciplíny, ktoré sa však vyskytli opakovane po tom, čo bol na ne žalobca písomne upozornený s možnosťou skončenia služobného pomeru výpoveďou. Výpoveď, ktorá bola žalobcovi daná, je platná a spôsobilá vyvolať právne účinky skončenia služobného pomeru a preto súd prvej inštancie žalobu zamietol.

6. Ďalej súd prvej inštancie vychádzajúc z ust. § 137 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), účinného od 1. júla 2016, uviedol, že žalobca sa okrem určenia neplatnosti skončenia služobného pomeru domáhal aj určenia, že jeho štátnozamestnanecký pomer naďalej trvá. Určenie právnej skutočnosti, v danom prípade určenie trvania služobného pomeru, nevyplýva z osobitného predpisu, v dôsledku čoho súd žalobu aj v časti určenia, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu naďalej trvá, zamietol. Pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval ust. § 257 CSP a žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, náhradu trov konania nepriznal, pričom dôvody hodné osobitného zreteľa videl v prejednávanom spore, keďže ide o individuálny pracovnoprávny spor s tzv. slabšou stranou, t.j. so štátnym zamestnancom, pričom v pracovnoprávných sporoch je odôvodnený prístup súdu zvýšenou mierou ingerencie ako orgánu ochrany práva do individuálnych pracovnoprávných vzťahov. Zdôraznil, že nepriznanie trov konania žalovanému významným spôsobom nezasiaha do ekonomickej činnosti.

7. Rozhodnutie vo výroku o trovách konania napadol odvolaním žalovaný, ktorý sa s hodnotením výnimočnosti konania podľa § 257 CSP súdom prvej inštancie, a to z pohľadu ani jednej z procesných strán, žalovaný nestotožňuje. Namietla, že v individuálnych pracovnoprávných sporoch je zamestnancovi ex lege poskytovaná zvýšená právna, resp. procesnoprávna ochrana tak, ako je táto upravená v ust. § 316 a nasl. CSP. Žalobca mal vlastného právneho zástupcu - advokáta, ktorého si sám zvolil. V tomto pohľade, či už z dôvodu zvýšenej miery ingerencie zo strany súdu pri ochrane procesných práv žalobcu, alebo z dôvodu využitia práv žalobcu na právnu pomoc v konaní pred súdom, nevidí žalovaný žiadnu výnimočnú okolnosť, aby súd nemohol rozhodnúť o trovách konania podľa výsledku sporu. Je vhodné uviesť, že žalovaný nevedol proti žalobcovi žiadne konanie, či už súdne alebo správne. Rovnako nepodal žiadny návrh alebo podnet na začatie priestupkového alebo trestného konania. Žalobca v konaní ani nekonštatoval, aby bol u žalovaného akokoľvek diskriminovaný. Naopak, žalobca aktivoval svojimi podaniami 14 rôznych konaní, ktoré smerovali proti žalovanému ako jeho zamestnávateľovi alebo voči vedúcim zamestnancom, vrátane štatutárneho orgánu. Podania boli adresované orgánom činným v trestnom konaní, finančnej kontrole, Ministerstvu hospodárstva SR a iným orgánom. Preto, ak by mal žalovaný hodnotiť akúkoľvek výnimočnosť alebo dôvody osobitného zreteľa, kvôli ktorým mu nebola priznaná náhrada trov konania, tieto videl a vidí v zneužívaní právnych nástrojov sťažností, podnetov a trestných oznámení na strane žalobcu. Žalovaný sa domnieva, že zneužitiu práva alebo právnych prostriedkov zo strany žalobcu, ktoré účelovo smerovali proti orgánu štátnej správy, ktorým je žalovaný, by nemala byť poskytnutá ochrana v podobe výnimky z procesného práva, keď súd prizná náhradu trov konania jeho účastníkovi podľa pomeru úspechu vo veci samej. Žalovaný je štátnou rozpočtovou organizáciou Ministerstva hospodárstva SR, ktorá je priamo naviazaná na peňažné

prostriedky zo štátneho rozpočtu. Žalovaný tak nerealizuje žiadnu ekonomickú činnosť, ktorou by mohol zhojiť napr. náklady spojené s jeho účasťou v súdnom spore a je zodpovedný svojmu zriaďovateľovi za riadne hospodárenie so štátnymi prostriedkami a povinný uplatňovať si tie nároky, ktoré mu patria. Rovnako aj z opatrnosti práve voči žalobcovi, ktorý žalovanému opakovane vytykal aj v priebehu konania nehospodárne nakladanie s majetkom a prostriedkami štátu, je žalovaný povinný uplatniť si náhradu trov konania. Preto navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie a priznal žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8. Žalobca podal vyjadrenie k odvolaniu žalovaného, ktorý sa podľa jeho názoru v podstate iba odvoláva na kontroly vykonané u žalovaného, ktoré boli iniciované na základe podaní žalobcu. Podľa názoru žalobcu je podstatná chronológia celého prípadu, resp. vzniku dlhodobu napätej situácie na pracovisku, ktorej pôvodcom bol v skutočnosti štatutárny zástupca žalovaného sám, v osobe predsedu HBÚ. Podľa názoru žalobcu je aj z vykonaného dokazovania zrejmé, že nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, ktorý vo svojom odvolaní uvádza, že by neboli proti žalobcovi vedené zo strany predsedu HBÚ žiadne útoky. Práve dlhodobé konanie predsedu HBÚ voči žalobcovi viedlo žalobcu najprv k rezignácii a potom k ďalším krokom. Je totiž nespochybniteľné, že všetko súviselo a začalo sa postojom žalobcu v kauze Handlová. Od vyšetrovania, prešetrovania, až po zmarenú pokutu, pri ktorej žalobca dal do spisu písomné upozornenie predsedovi HBÚ na protizákonný postup a postoj vo veci ukladania tejto pokuty. Žalobca už v novembri 2013 zaslal predsedovi HBÚ mail, v ktorom sa bránil proti jeho útokom a poukázal na jeho konanie voči žalobcovi. Žalobca ďalej uvádza, že až nekonanie MH SR, ktorému poslal podnet žalobca po podaní rezignácie, viedlo žalobcu k tomu, že podal podnet na Úrad špeciálnej prokuratúry. Potom nasledovalo prvé písomné upozornenie žalovaného na údajné porušovanie služobnej disciplíny žalobcom a na základe výpovede podanej žalobcom pred vyšetrovateľom v kauze Handlová dal žalovaný žalobcovi druhé písomné upozornenie na porušovanie služobných povinností spolu s výpoveďou. Až po týchto krokoch žalovaného podal žalobca ďalší podnet osobne ministrovi hospodárstva, keďže MH SR dovedy nekonalo vôbec. Napokon, žalobca do dnešného dňa od MH SR neobdržal žiadnu konečnú odpoveď, ako MH SR naložilo s jeho podaním, resp. sťažnosťou. Skutočnosť, prečo žalobca pristúpil, s odstupom času jedného týždňa, k zaslaniu svojho rezignačného listu na obvodné banské úrady, bola vyvolaná práve konaním predsedu HBÚ, ktorý ako prvý o rezignačnom liste žalobcu skreslene, ak nie priamo nepravdivo, informoval tretiu stranu, o čom sa žalobca dozvedel. Žalobca ďalej uvádza, že nie je pravdou, že by u žalovaného na základe vykonaných kontrol neboli zistené žiadne nedostatky. Žalovaný totiž nemôže poprieť, že za porušenie pravidiel pri verejnom obstarávaní dostal od Úradu pre verejné obstarávanie pokutu vo výške 1.200,- Eur. Taktiež nemôže poprieť, že žalobcovi dal za pravdu nielen prokurátor Krajskej prokuratúry Banská Bystrica, ale aj samotné MH SR, ktoré vo veci marenia uloženia pokuty organizácii, na podnet žalobcu, súhlasilo s názorom prokurátora, že na HBÚ sa porušujú zákony. Žalobca uvádza, že aj na základe jeho podaní bolo vo veci neukladania pokút dozorovaným organizáciám (obchodným spoločnostiam) začaté proti Obvodnému banskému úradu v Prievidzi, a potom aj proti Hlavnému banskému úradu, trestné konanie. Navyše, proti predsedovi HBÚ bolo začaté trestné konanie za zločin marenia spravodlivosti za to, že zasahoval do vyjadrenia svojej vlastnej poradnej komisie. Tieto konania doposiaľ neboli ukončené. Vzhľadom na uvedené žalobca považuje odvolanie žalovaného za neopodstatnené a nedôvodné.

9. Rozsudok napadol odvolaním aj žalobca z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, ktorý predovšetkým namieta, že súd prvej inštancie síce zisťoval splnenie procesnoprávných a hmotnoprávných podmienok pre skončenie služobného pomeru so žalobcom výpoveďou podľa § 47 ods. 1 písm. h) zákona o štátnej službe, ale podľa názoru žalobcu uvedený výpovedný dôvod predpokladá existenciu zavineného porušenia služobnej disciplíny, na ktoré bol zamestnanec písomne upozornený a existenciu druhého zavineného porušenia služobnej disciplíny, ktorého sa mal žalobca dopustiť v čase po obdržaní písomného upozornenia. Žalobca zastáva názor, že písomné upozornenie žalovaného z 24. mája 2016 na porušenie povinností štátneho zamestnanca je právnym úkonom žalovaného, ktorý nespĺňal podmienku určitosti a konkrétnosti. Žalobca pokladá za nesprávny názor súdu prvej inštancie uvedený v bode 11 odôvodnenia rozhodnutia, že ak v tomto liste nie sú konkrétne špecifikované nepravdivé a pravdu skresľujúce informácie, znamená a je to potrebné vykladať tak, že všetky informácie, ktoré žalobca uviedol v „rezignačnom liste“ boli zo strany žalovaného vyhodnotené ako nepravdivé, resp. pravdu skresľujúce a je potrebné ich vzťahovať na obsah celého listu. V prípade, že by mali byť takto posudzované všetky informácie, bolo v konaní dôkazné bremeno na žalovanej strane, ktorá neunesla dôkazné bremeno. Pre preukázanie nepravdivosti dôvodov podľa názoru žalobcu nepostačuje iba názor štatutárneho zástupcu žalovanej, ktorý bol prezentovaný na pojednávaní a

ktorý je iba tvrdením žalovanej strany. Žalobca je toho názoru, že samotné uvedenie dôvodov, ktoré ho viedli k žiadosti o odvolanie z funkcie (uvedené v bode 13 odôvodnenia rozsudku) nemôže byť posudzované ako zavinené porušenie služobnej disciplíny. Súd prvej inštancie pri uvedených dôvodoch v odôvodnení rozhodnutia sa s otázkou zavinenia vôbec nevysporiadal a zjednodušene prijal iba tvrdenia žalovanej ako dôkaz v konaní. Pravdivosťou dôvodov sa súd prvej inštancie v dokazovaní nezaoberal. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku pod bodmi 14 až 16 prijal právny názor, že žalobca mal svojim podaním podnetu na Úrad špeciálnej prokuratúry uvádzať nepravdivé a pravdu skresľujúce alebo zavádzajúce informácie, pričom poukazuje na uznesenie OR PZ Žiar nad Hronom zo dňa 21.09.2016, pričom tento záver prijal bez toho, aby v konaní bola skúmaná pravdivosť, resp. nepravdivosť tvrdení v podaniach žalobcu a boli iba mechanicky prevzaté závery vyšetrovania, ktoré okrem iného v čase doručenia výpovede ešte ani neboli známe. Žalobca poukazyval na nehospodárnosť pri vynakladaní prostriedkov na HBÚ, pričom drvivá väčšina informácií, ktoré vo svojich podaniach žalobca uvádzal, pochádzali priamo z internetovej stránky HBÚ, kde sa zverejňujú všetky náležitosti týkajúce sa nakladania s financiami. Zvyšok informácií pochádzal z vedomostí, ktoré žalobca mal z bežného chodu HBÚ a z jeho vlastnej pracovnej činnosti. Žalobca v konaní predložil dôkazy svedčiace o tom, že mnohé obchodné prípady, resp. zaobstaranie vecí, mohli byť zadovážené hospodárnejšie. Žalobca nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, ktorý v odôvodnení pod bodom 20 konštatuje, že zo strany žalobcu malo dôjsť k porušeniu uloženej povinnosti mlčanlivosti, t.j. povinnosti podľa § 60 ods. 1 písm. c) zákona o štátnej službe, ktorého sa mal žalobca dopustiť údajne tým, že poskytol informácie vyšetrovateľovi a neskôr aj prokurátorovi, ktorí vyšetrovali príčiny mimoriadnej udalosti v Bani Handlová dňa 10. 08. 2009. Súd prvej inštancie pod bodom 21 odôvodnenia podrobne popisuje dôvody, pre ktoré vyšetrovateľ odmietol podanie vo veci zasahovania do odborného vyjadrenia poradnej komisie predsedu HBÚ. Na druhej strane len dodáva, že vec nie je skončená. Úplne však bol v odôvodnení opomenutý právny názor Okresnej prokuratúry Prievidza, ktorá v odôvodnení zrušujúceho uznesenia hodnotí stav veci tak, že sa nemalo jednať o správu internej povahy, čo celý čas tvrdí štatutárny zástupca žalovaného. Aj táto skutočnosť nepriamo svedčí o dlhodobom narušenom vzťahu medzi žalobcom a štatutárnym zástupcom žalovaného, aj keď to on v konaní poprel. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení vôbec nevysporiadal s ust. § 60 ods. 1 písm. c) zákona, ktoré pojednáva taktiež o ochrane štátneho zamestnanca v prípadoch, na ktoré sa povinnosť mlčanlivosti nevzťahuje, a to na oznamovanie možnej kriminality a inej protispoločenskej činnosti. Žalobca zásadne nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý pod bodmi 22 až 24 odôvodnenia hodnotí „neoznámenie vedúcemu služobného úradu skutočnosť o svojom kontakte so žalujúcou stranou...“, ako porušenie povinnosti podľa § 60 ods. 1 písm. d) zákona o štátnej službe s odôvodnením možnej predpojatosti. Ochota žalobcu vypovedať v postavení svedka o tom, čo pri prešetrovaní banského nešťastia v Bani Handlová zistil, aj pred súdom, nemôže byť posudzovaná ako porušenie povinností štátneho zamestnanca. Každý je povinný pravdivo vypovedať o tom, čo vie. Žalobcovi už vôbec nie je jasné, o aké „osobné záujmy“ žalobcu v tomto prípade malo ísť. Žalobca bol v tom čase vedúcim bezpečnosti pri práci v baníctve na celom Slovensku, bol v dvoch prešetrovacích komisiách, celý vyšetrovací spis mal teda k dispozícii a zistil pritom skutočnosti, ktoré poukazujú na to, že vyšetrovanie a následné prešetrovanie tohto smutného prípadu mohlo byť zmanipulované. Potvrďovalo mu to správanie sa predsedu HBÚ. Nie náhodou totiž predseda HBÚ do očí žalobcovi povedal, že aj keby sa niekomu podarilo dostať ho na súd za svedka v tomto prípade, tak že bude vypovedať len to, čo mu on povie! Kto iný mal podať svedectvo o tomto nešťastí, ak nie „vedúci oddelenia bezpečnosti“, ktorý sa prešetrovania zúčastňovať a tieto hroznú veci zistil. To jeho vedomosti a zistenia o tomto nešťastí mali byť pre neho „zárukou predpojatosti“? Ku „kontaktnosti s druhou stranou“ žalobca považuje za potrebné uviesť vysvetlenie, ktoré súd v odôvodnení opomenul uviesť. Ide o ohlásenie „kontaktnosti s postihnutou stranou“, ktoré „úplnou zhodou okolností“ podala práve dotknutá organizácia, t.j. HBP, a.s. v osobe Ing. Januščáka listom z 2. júna 2016, ktorý nie je štatutárnym orgánom HPB, a.s. a nemá oprávnenie konať za organizáciu HBP, a.s. vo vzťahu k tretím osobám. Žalobca považuje za zaujímavé načasovanie tohto listu s časovým odstupom viac ako štyroch rokov. O snahe, že by mal byť žalobca predvolaný ako svedok na súd v kauze Handlová, teda o údajnom protizákonnom kontakte žalobcu s postihnutou stranou, vedel predseda HBÚ už v marci 2012. Tento „skutok“ vyčítal predseda HBÚ žalobcovi aj v novembri 2013, keď predmetom rokovania bol žalobcov mail predsedovi HBÚ z 13.11.2013. Žalobca vníma tento postup ako účelovo dohodnutý z časového hľadiska, nakoľko hodnotiť akékoľvek konanie s odstupom času štyroch rokov ako porušenie služobnej disciplíny zamestnanca je podľa zákona neprípustné. Ďalšou skutočnosťou, ktorú podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie nesprávne vecne a právne posúdil, sú skutočnosti uvádzané v súvislosti s Registratúrnym poriadkom HBÚ a OBÚ SR. K tomu súd v bodoch 25 až 28 odôvodnenia rozsudku uvádza totiž len skutočnosti, ktoré v konaní uviedol

žalovaný, keď cituje ustanovenie Článku 24 ods. 1 registratúrneho poriadku o využívaní registratúry. Súd však už necituje vôbec ustanovenia registratúrneho poriadku, ktoré ustanovujú, čo je, resp. čo má byť súčasťou registratúry, na čo poukazoval a vysvetľoval súdu žalobca. Totiž, podľa Článku 2 písm. g) registratúrneho poriadku účinného od 01. 01. 2011 sa za registratúru považuje „súbor všetkých dokumentov - registratúrnych záznamov, ktoré pochádzajú z činnosti úradu, externých fyzických a právnických osôb. Tvoria ju všetky dokumenty úradu doručené a dokumenty vytvorené úradom (ex offa)“, samozrejme, vrátane ich elektronickej podoby. Ako z charakteru jednotlivých verzí a záverečného vyjadrenia poradnej komisie vyplýva, tieto dokumenty nespĺňajú žiadne z kritérií, či podmienok, ktoré sú v definícii registratúry uvedené. Nejde totiž o dokumenty doručované „úradu“, ale poradnej komisii a tiež nevytvorené „úradom“, ale poradnou komisiou. Práve to je ten kľúčový dôvod, prečo je žalobca toho názoru, že činnosť poradnej komisie tomuto a iným interným predpisom HBÚ nemôže podliehať. Napokon, je potrebné si všimnúť, že všetky verzie vyjadrenia majú vo svojej hlavičke názov pôvodcu „Poradná komisia“, a nie HBÚ. Práve tým, že sa tieto dokumenty „tvárili“ ako súčasť registratúry, došlo podľa názoru žalobcu k porušovaniu registratúrneho poriadku. Rovnaká situácia je aj z pohľadu materiálov kontrolnej komisie ministra hospodárstva. Aj v tejto veci totiž nemal mať HBÚ s tým nič spoločné a nedochádzalo by tak k nedorozumeniam. Podľa názoru žalobcu to je pravý a skutočný dôvod, prečo sa písomnosti pochádzajúce z konania poradnej komisie nemôžu v žiadnom prípade považovať za materiály HBÚ. Za takéto je možné považovať len rozhodnutie o zriadení poradnej komisie, menovanie členov komisie a potom záverečné písomné vyjadrenie, ktoré bolo odovzdané predsedovi HBÚ a ktoré bolo zaprotokolované v registratúrnom denníku. Ostatné dokumenty a materiály nikdy nemali spadať pod režim interných predpisov HBÚ, teda konkrétne v tomto prípade, pod registratúrny poriadok. Žalobca pokladá hodnotenie ako osoby zamestnanca, ktoré uvádza súd prvej inštancie v odôvodnení pod bodom 44, za vysoko subjektívne, čo vyplýva už aj zo sporného vzťahu medzi ním a štatutárnym zástupcom žalovaného, na čo poukázal aj vo svojom vyjadrení z 26. júna 2018. V tomto smere sa odôvodnenie súdu prvej inštancie javí ako jednostranné, v prospech žalovaného. Žalobca nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý v bode 51 odôvodnenia dospel k záveru, že skutky sa stali tak, ako sú uvedené vo výpovedi. Žalobca si nie je vedomý toho, aby svojím konaním - uvedením dôvodov v „rezignačnom liste“, sa mal dopustiť porušenia služobnej disciplíny, a už vôbec nie zavineného protiprávneho konania. Rovnako sa nedopustil ani porušenia povinnosti mlčanlivosti, porušenia registratúrneho poriadku, ako aj ďalších porušení, ktoré sú mu kladené vo výpovedi. Na základe uvedeného žalobca je toho názoru, že nie je daný výpovedný dôvod podľa § 47 ods. 1 písm. h) zákona o štátnej službe a navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie.

10. K odvolaniu žalobcu podal písomné vyjadrenie žalovaný (č.l. 375 a nasl. spisu), ktorý sa s odvolacími dôvodmi uplatnenými žalobcom nestotožňuje. Podľa názoru žalovaného sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku precízne pridržiaval zákonom stanoveného procesného postupu v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Žalovaný poukázal na body 2 až 5 odôvodnenia rozsudku, z ktorých zreteľne vyplýva rozsah dôkazov, ktoré v konaní produkovali obe strany, ako aj to, že žalovaný bol významne aktívnejším účastníkom konania, keď produkoval taký rozsah vecných dôkazov, ktoré, podľa jeho názoru, preukázali nielen porušenie služobnej (štátnozamestnaneckej) disciplíny žalobcu, ale významne prispeli aj k upresneniu žalobcom spôsobenej (minimálnej) škody, k hodnoteniu osoby žalobcu, k plneniu jeho služobných povinností a k objasneniu funkcie, ktorú zastával u žalovaného. Preto sa nemôže stotožniť s tvrdením žalobcu, že dôkazné bremeno bolo na žalovanej strane, ktorá ho neunesla. Pokiaľ žalobca v odvolaní prezentuje názor, že samotné uvedenie dôvodov, ktoré ho viedli k žiadosti o odvolanie z funkcie (rezignačný list z 26. apríla 2016), nemôže byť posudzované ako zavinené porušenie služobnej disciplíny, žalovaný akcentuje, že hmotnoprávne účinky vzdania sa vedúcej funkcie sú uvádzané iba v prvom odseku na strane prvej a v poslednom odseku na str. 3 textu, čo predstavuje spolu 15 riadkov z trojstránkoveho textu. Ostatné časti tzv. rezignačného listu predstavujú iba osobné tvrdenia žalobcu, ktoré nemali nič spoločné s jeho služobnou zmluvou alebo s obsahom jeho štátnozamestnaneckého pomeru. Avšak príčinou prvého písomného upozornenia z 24. mája 2016 nebolo vzdanie sa funkcie, či doručenie žiadosti o odvolanie z funkcie vedúceho zamestnanca z 26. apríla 2016, ale email žalobcu zo 4. mája 2016, prílohou ktorého bola „rezignácia“ a ktorý bol rozoslaný na všetky obvodné pracoviská (banské úrady) v Slovenskej republike. Žalovaný zdôraznil, že na tento účel bola žalobcom použitá služobná elektronická pošta, pričom cez adresy prijímateľov boli informácie, obsiahnuté v rezignačnom liste, prístupné všetkým zamestnancom obvodných banských úradov. K šíreniu nepravdivých a pravdu skresľujúcich informácií tak, ako sú uvedené od druhého odseku rezignačného listu, došlo vtedy, keď sa žiadosť žalobcu o odvolanie z funkcie, s jej nesúvisiacim obsahom a zdôvodnením, dostala mimo osobný spis a osobný úrad zamestnanca (žalobcu) a bolo s ňou možné dokonca nakladať voľne

prostredníctvom internetu aj mimo okruh banských úradov. Žalovaný sa preto nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že rozoslanie rezignačného listu na všetky obvodné banské úrady a jeho sprístupnenie všetkým ich zamestnancom nie je zavineným konaním žalobcu. Toto zavinené správanie a konanie žalobcu bezprostredne vyplýva z jeho sprievodného textu - emailu zo 4. mája 2016, keď okrem iného uviedol, že „Vám všetkým v prílohe tohto e-mailu zasielam na vedomie svoj rezignačný list, z ktorého je, aspoň si myslím, všetko úplne jasné.“ Pokiaľ žalobca v odvolaní prezentoval výhradu, že súd prvej inštancie prijal závery uznesenia OR PZ Žiar na Hronom z 21. septembra 2016 iba mechanicky bez toho, aby v konaní bola skúmaná ich pravdivosť, žalovaný v tejto súvislosti poukázal na ust. § 194 ods. 2 CSP (prejudicialita), t.j. ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia. Nebolo by hospodárne, ani racionálne, aby v súdnom konaní bolo opätovne vykonávané dokazovanie o skutočnostiach, ktoré boli zisťované v trestnom konaní. Žalobca v súdnom konaní ani nenamietal závery právoplatného uznesenia, ktoré vydal vyšetrovateľ OR PZ Žiar nad Hronom a zaslal ich na výzvu súdu prvej inštancie do súdneho spisu. K ďalším otázkam, ktoré sú predmetom odvolania sa žalovaný dostatočne vyjadroval v priebehu súdneho konania. Žalovaný zdôraznil, že žalobca viaceré tzv. oznámenia zasielal anonymne, čo vyšlo najavo až dodatočne. Preto jeho procesný útok spočívajúci v údajnej legitimitosti prelomenia služobnej mlčanlivosti z dôvodu oznamovania údajnej trestnej činnosti, kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, ktorá sa nikdy nepreukázala, považuje žalovaný za alibistické tvrdenie aj s prihliadnutím na v konaní preukázanú skutočnosť, že nikdy: a) neodmietol vykonať služobnú úlohu z dôvodu akejkoľvek jej protiprávnej povahy, b) nepodal sťažnosť nadriadenému, c) na štvrtročných poradách vedúcich zamestnancov HBÚ za účasti predsedov obvodných banských úradov neinformoval o svojich zisteniach z úradnej činnosti o podozrení z kriminality alebo protispoločenskej činnosti, napr. pri verejnom obstarávaní. Žalovaný nesúhlasí ani s časťou odvolania, v ktorej je poukazované na nesprávne vecné a právne posúdenie veci súdu prvej inštancie súvisiace s Registratúrnym poriadkom žalovaného. Totiž žalobca svoje pôsobenie v Poradnej komisii predsedu HBÚ zjavne vnímal ako úplne autonómne a rovnako tak aj Poradnú komisiu predsedu HBÚ, ktorá podľa názoru žalobcu by mala byť akýmsi nezávislým orgánom. Zabúda však, že do Poradnej komisie bol menovaný k výkonu činnosti počas svojej pracovnej doby na HBÚ a za mzdu, ktorú mu vyplácal jeho zamestnávateľ (HBÚ). Žalovaný poukázal na svoje písomné podanie z 13. júna 2018, v ktorom informoval súd prvej inštancie, že Poradnú komisiu zriadil predseda HBÚ (rozhodnutie č. 2/2011 z 24. februára 2011 - v spise), pričom predmetom jej činnosti bola kontrola postupu vyšetrovania mimoriadnej udalosti v bani Handlová, teda nie vyšetrovanie samotnej mimoriadnej udalosti, čo vykonávali iné orgány. Rovnako predseda HBÚ menoval všetkých členov svojej poradnej komisie. A rovnako podľa článku IV Zásad činnosti Poradnej komisie predsedu HBÚ, práve predseda zvolával jej zasadnutia a určoval program jej činnosti. Preto akékoľvek výhrady žalobcu proti uloženej mu povinnosti viazanosti k mlčanlivosti, proti porušeniu Registratúrneho poriadku HBÚ (ktorého bol dokonca spoluvorcom) alebo o jeho akomsi „autorskom“ práve na dokumentáciu, ktorá sa viazala k výsledkom činnosti (či už priebežným alebo záverečným) Poradnej komisie predsedu HBÚ, sú subjektívne a protiprávne. Bolo by neprijateľné akceptovať názor žalobcu, že materiálmi HBÚ, ktoré podliehali režimu Registratúrneho poriadku, by mali byť iba menovacie dekréty členov komisie, rozhodnutie predsedu HBÚ o zriadení komisie alebo záverečné písomné vyjadrenie Poradnej komisie predsedu HBÚ. Rovnako je neprijateľné jeho tvrdenie, že aj materiály kontrolnej komisie ministra hospodárstva by nepodliehali režimu Registratúrneho poriadku MH SR. Žalobca nebol jej členom ako občan Prešova, ale bol ním delegovaný ako zástupca žalovaného - opäť v pracovnej dobe a opäť za mzdu vyplácanú žalovaným. Žalobca vykonával svoju činnosť v poradných komisiách ako služobne poverená osoba. Všetka dokumentácia a informácie, ktoré boli predmetom rokovaní poradných komisií podliehali režimu plnenia si služobných povinností a služobnej mlčanlivosti. Neobstojí tak opačné tvrdenie žalobcu na pojednávaní konanom 21. marca 2018, že dokumenty, ktoré mal uložené vo „svojom“ pracovnom počítači v sídle HBÚ, patrili jemu a povinnosťou mlčanlivosti k nim tak nebol zaviazaný. Žalovaný od počiatku nevnímal prebiehajúce súdne konanie ako osobný spor medzi žalobcom a štatutárom žalovaného tak, ako je to prezentované v odvolaní. Žalovaný zdôraznil, že do súdneho spisu doložil aj Záznam o kontrole MH SR zo 14. decembra 2016, ktorá prebiehala od 16. augusta 2018 v súvislosti s anonymnými podaniami a podaniami Ing. J. X., CSc. (str. 1 Záznamu o kontrole). Hoci sa v Zázname o kontrole spomínajú obdobné skutočnosti ako v rozposlanom a šírenom rezignačnom liste, kontrolná skupina nezistila porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov, ani vnútorných aktov riadenia HBÚ, v zmysle ustanovenia § 13 ods. 7 zákona o štátnej správe. Preto vo svetle všetkých výsledkov kontrol, ktoré prebehli u žalovaného, považuje postup a správanie sa žalobcu skôr ako jeho vnútorný konflikt so skutočnosťou, nie ako konflikt medzi žalobcom a predstaveným úradu, ktorý je zodpovedný za jeho riadny chod. V otázke určitosti písomného upozornenia v súvislosti s

Písomným upozornením povinností štátneho zamestnanca zo dňa 24.5.2016, číslo 65-125/2016-OÚ, ako aj písomnej výpovede z 25.8.2018, číslo 836-1357/2016, sa z dôvodu hospodárnosti a neopakovania už prezentovaných tvrdení zo strany žalovaného počas doterajšieho priebehu konania, plne stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie tak, ako je uvádzané od str. 13. Má za to, že nielenže existuje jediný rezignačný list, ktorý si nemožno zameniť s akýmkoľvek iným písomným podaním žalobcu, ale nemožno prehliadnuť ani jeho vyjadrenie sa k tomuto písomnému upozorneniu zo dňa 24.5.2016: „Toto písomné upozornenie som prevzal napriek tomu, že s ním nesúhlasím, pretože nie som si vedomý toho, aby informácie boli nepravdivé“. Žalovaný konštatuje, že tak žalobca, ako aj žalovaný boli uzrozmenejší, o ktoré konkrétne informácie sa jednalo a kde boli uvedené. Žiadosti žalobcu o odvolanie z vedúcej funkcie (rezignačný list) bolo vyhovené. Písomné upozornenie zamestnávateľa zo dňa 24.5.2016, skutkovo a časovo nadväzovalo až na rozposlanie rezignačného listu emailom dňa 4.5.2016 na obvodné banské úrady. V tomto smere tak písomné upozornenie zo dňa 24.5.2016, ako aj výpoveď z 25.8.2016, považuje za určitý, a teda platný jednostranný právny úkon. Rovnako upriamil pozornosť na vyjadrenie sa žalobcu k doručenej mu výpovedi zo dňa 25.8.2016, keď uviedol: „Samozrejme, že s výpoveďou nemôžem súhlasiť z dôvodov, že nie ja, ale niekto iný konal veci, na ktoré som si dovoľil upozorniť. Inak by sa ani nikto nedozvedel, čo sa u nás celé roky deje.“ Z takto formulovanej výhrady žalobcu voči skončeniu štátnozamestnaneckému pomeru výpoveďou možno jednoznačne ustáliť, že strany sporu boli uzrozmenejší o konkrétnom obsahu informácií a o listine, na ktorej boli informácie uvedené. Žalobca doposiaľ neoznačil iný listinný dôkaz adresovaný žalovanému s obdobným alebo iným textom. Žalovaný s poukázaním na ust. § 366 CSP uviedol, že v priebehu dokazovania bolo preukázané, že celkovo bolo podaných 14 sťažností, oznámení a podnetov, ktoré vyústili do kontrol na HBÚ, pričom 6 z nich inicioval žalobca (bod 43 odôvodnenia rozsudku) a ostatné podania boli anonymné, pričom dňa 26.9.2018 nazrel do trestného spisu na OR PZ v Prešove, ČVS: ORP-1062/1-VYS-PO-2017, právny zástupca oznamovateľa podozrenia zo spáchania prečinu ohovárania, ktorý si ofotil čísla listov 219 - 238 z výpovede Ing. V. X., ktorý je totožný so žalobcom. Na str. 3 zápisnice o výsluchu menovaného zo dňa 12.7.2017 tento uviedol, že ...“v druhom štvrtroku 2012, presný dátum už uviesť neviem, ani z akého anonymného mailu som ho posielal, lebo som ich mal viac. Samozrejme, že som nevystupoval pod svojim menom“. V danej súvislosti žalovaný vyslovil logickú úvahu, že žalobca v minulosti realizoval nielen podania v počte šesť, pod ktoré sa podpísal, ale aj ďalšie anonymné podania v počte 7 až 8. Na str. 5 tejto zápisnice z 12.7.2017 totiž konkretizoval, že „zároveň uvádzam, že ja som všetky moje anonymné podania podával vždy v elektronickej podobe a nemám problém sa k nim prihlásiť...“ Ako dôkaz žalovaný predložil Záznam o nazretí do vyšetrovacieho spisu zo dňa 26.9.2018, ČVS: ORP-1062/1-VYS-PO-2017, Zápisnica o výsluchu podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku zo dňa 12.7.2017, ČVS: ORP-29/1-VYS-ZH-2017. Žalovaný navrhol potvrdiť odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

11. Následne v písomnom podaní (č.l. 390 spisu) žalovaný doručil uznesenie Okresného riaditeľstva PZ Prievidza, odbor kriminálnej polície, VS: ORP-518/1-VYS-PD-2016 zo dňa 28.5.2018, ktoré získal až v mesiaci november 2018. Jedná sa o trestné stíhanie vo veci marenia spravodlivosti - údajného narušenia vypracovania správy poradnej komisie predsedu HBÚ (žalovaného), ktoré bolo spomínané žalobcom v konaní pred súdom prvej inštancie. Súdom prvej inštancie si predmetnú informáciu preveroval písomným dožiadaním u vyšetrovateľa OR PZ v Prievidzi, ibaže súd obdržal informáciu o tom, že konanie ešte nebolo ukončené. Do mozaiky žalovaným uvádzaných konaní vyvolaných žalobcom v počte 14 (štrnásť), z ktorých 13 (trinásť) bolo už ukončených pred vyhlásením rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 19.9.2018, dokladá výsledok (zatiaľ) posledného z nich, keďže súdu ani účastníkom konania nebol doposiaľ známy stav trestného stíhania na odbore kriminálnej polície v Prievidzi. Už skôr bolo preukázané, že 13 (trinásť) konaní (trestných, kontrolných zo strany MH SR a Správy finančnej kontroly, ako aj iných) bolo ukončených ako nedôvodných. Až týmto podaním žalovaný vie preukázať, že aj posledné 14-te, ktoré taktiež inicioval žalobca, bolo zastavené, keďže sa žiadne podozrenie o spáchaní zločinu nepreukázalo. Konštatuje, že v rozsahu všetkých doterajších anonymných a neanonymných podaní zo strany žalobcu boli tieto v rozsahu 100% odmietnuté a zastavené ako nedôvodné. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukazované aj porušenie povinnosti mlčanlivosti, ku ktorej bol žalobca zaviazaný rozhodnutím predsedu HBÚ a ktorá sa viazala k činnosti poradnej komisie predsedu HBÚ na zistenie procesného postupu vyšetrovania banského nešťastia v bani Handlová. Predložil tiež medializovanú správu z mesiaca 12/2018, v zmysle ktorej žalobca vystupoval pred Okresným súdom v Prievidzi ako svedok bez toho, aby bol zbavený mlčanlivosti. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie tvrdil, že o uvedenom trestnom konaní nebol informovaný a nikto ho neoslovil, aby vypovedal pred súdom. Predmetná správa bola zverejnená na internete (nasleduje po odznení

reklamy): https://tv.pravda.sk/relacie/spravodajstvo/epizoda/386-kto-moze-za-smrt-20-banikov-v-bani-handlova?utm_source=pravda&utm_medium=hp_box&utm_campaign=shp_rubrikovy_box Žalovaný má za to, že žalobca skutočne v rozsahu svojich 14-tich podnetov na rôzne štátne orgány a inštitúcie šíril nepravdivé a pravdu skresľujúce informácie, opakovane porušil povinnosť mlčanlivosti a spôsobil morálnu ujmu na pracovisku žalovaného spočívajúcu v strachu jeho zamestnancov z ich možných postihov pri vykonávaní svojej legitímnej pracovnej činnosti. Dôvera medzi zamestnávateľom ako žalovaným a žalobcom ako zamestnancom je tak intenzívne narušená, že pre žalovaného je nesporne prekvapujúce tvrdenie žalobcu o správnosti jeho správania napriek negatívnym výsledkom všetkých šetrení a kontrol v rozsahu 100%, a napriek tomu je aj ním tvrdený záujem o pokračovanie v práci u svojho doterajšieho zamestnávateľa.

12. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca replikou (č. l. 393 a nasl. spisu), ktorý zastáva názor, že žalovaný je viazaný vo vzťahu k žalobcovi obsahom svojho písomného upozornenia zo dňa 24.5.2016, v dôsledku čoho mal produkovať dôkazy priamo ku konkrétnym nepravdivým, pravdu skresľujúcim alebo zavádzajúcim informáciám. Výpoveď štatutárneho zástupcu považuje žalobca za tvrdenia, ktoré nie je možné považovať za dôkaz. Pokiaľ žalovaný vo vyjadrení poukazuje na správnosť aplikácie ust. § 194 ods. 2 CSP, žalobca uvádza, že predmetom šetrenia OR PZ Žiar nad Hronom neboli informácie rezignačného listu, ale jednalo sa o šetrenie iného podania, ktoré je predmetom druhého upozornenia žalovaného zo dňa 23.8.2016. Podľa názoru žalobcu žalovaný vo svojom vyjadrení účelovo uvádza, že nevnímal prebiehajúce súdne konanie ako osobný spor medzi žalobcom a štatutárnym zástupcom žalovaného. Po celý čas v konaní snaží poprieť, resp. zastrieť rozhodujúcu skutočnosť, ktorou bol a je dlhotrvajúci stav, ktorý vznikol pri šetrení príčin banského nešťastia v bani Handlová, kde došlo k názorovému konfliktu medzi žalobcom ako členom komisie a práve so štatutárnym zástupcom žalovaného, ktorý závery komisie podstatným spôsobom pozmenil, keď z jej záverečného vyjadrenia vypustil takmer dve tretiny. Šetrenie tohto nešťastia nie je ani do dnešného dňa v trestnoprávnej rovine právoplatne ukončené. Žalobca dodáva, že v tejto veci vypovedal v postavení svedka pred Okresným súdom Prievidza prvýkrát so značným časovým odstupom až 26.11.2018. Žalobca svojimi podaniami poukázal na porušovanie platnej legislatívy, predovšetkým pri ukladaní sankcií (napr. v prípade Eurovia, v ktorom na pokyn predsedu HBÚ bolo rozhodnuté o zastavení konania bez uloženia sankcie). Týmto by došlo k vzniku škody na strane štátu. Protestu prokurátora v danej veci vyhovel až nadriadený orgán - Ministerstvo hospodárstva SR. To je iba jeden z ďalších prípadov konfliktných situácií medzi žalobcom a štatutárnym zástupcom žalovaného pri plnení úloh žalovaného vyplývajúcich z platnej právnej úpravy. K argumentácii žalovaného, podľa ktorej mal žalobca vnímať svoje postavenie v Poradnej komisii predsedu HBÚ ako autonómne, žalobca uviedol, že ide opäť o zavádzajúce tvrdenie, nakoľko žalobca bol aj členom kontrolnej komisie ministra hospodárstva, do ktorej bol dodatočne vymenovaný. Žalovaný zrejme účelovo už neuvádza, že členovia tejto komisie za svoju činnosť mali priznané odmeny, čo sa však netýkalo žalobcu práve z dôvodu, že bol zamestnancom štátu a mal poskytovaný plat. Žalobca jasne vysvetlil, že presne tento spor riešil s predsedom tejto komisie Ing. Jánom Petrovičom, generálnym riaditeľom sekcie energetiky MH SR, ktorý mu vysvetlil, že v tej komisii je ako odborník sám za seba, nie ako zástupca žalovaného. V ďalšom žalobca zotrval na dôvodoch svojho odvolania a má za to, že nie je daný výpovedný dôvod podľa § 47 ods. 1 písm. h) zákona o štátnej službe.

13. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu, ako aj žalovaného, ako podané včas (§ 362 CSP) oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a odvolanie žalovaného je opodstatnené. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

14. Vychádzajúc z obsahu odvolaní strán sporu odvolací súd posúdil, že rozsudok, okrem výroku, ktorým bola žaloba o neplatnosť skončenia výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru zamietnutá a výroku o trovách konania, nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods. 3 CSP), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

15. Odvolací dôvod § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom

prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t.j. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 191 až § 194 CSP.

16. Zároveň žalobca svojimi odvolacími námietkami v intenciách vymedzeného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP učinil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho posúdenia veci, ktorý vyústil do záveru súdu prvej inštancie, že žaloba o neplatnosť výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru je nedôvodná.

17. Predmetný odvolací dôvod uplatnil súčasne aj žalovaný v odvolaní proti výroku o trovách konania. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav aplikoval, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

18. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalobcu vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie proti rozsudku vo výroku o veci samej nie je opodstatnené a uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne závery o právach a povinnostiach sporových strán. Uplatnený nárok správne právne posúdil a dospel k správnym záverom, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto rozsudok vo veci samej, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

19. Základom potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu vo výroku o zamietnutí žaloby o neplatnosť výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru bola právna úprava obsiahnutá v ust. § 387 ods. 2 CSP s poukazom na právny názor vyslovený v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/2009 a v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 170/2005, v intenciách ktorých pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a preto postačuje len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku, ktoré v tejto konkrétnej veci reaguje aj na podstatnú časť odvolacích námietok. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva:

20. V súlade s ust. § 196 zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, platného od 10. marca 2017, bol zrušený zákon č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Štátnozamestnanecký pomer žalobcu a jeho skončenie však súd prvej inštancie správne posudzoval podľa ustanovení zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a Zákonníka práce (napriek absencii prechodných ustanovení zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe). Totiž, aj keď došlo k zrušeniu zákona č. 400/2009 Z. z. a jeho nahradeniu novým zákonom č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe s absenciou prechodných ustanovení viažúcich sa na takýto prípad, žalovaný nemohol aplikovať nový právny predpis a postupovať podľa neho z dôvodu, že k porušeniu služobnej disciplíny zo strany žalobcu, ako aj k výpovedi zo štátnozamestnaneckého pomeru zo strany žalovaného voči žalobcovi došlo za platnosti a účinnosti zákona č. 400/2009 Z. z..

21. K základným povinnostiam zamestnanca vyplývajúcim mu zo štátnozamestnaneckého pomeru (§§ 60, 61 zákona o štátnej službe) patrí povinnosť dodržiavať služobnú disciplínu, ktorá spočíva v plnení povinností ustanovených právnymi predpismi, pracovným poriadkom, pracovnou zmluvou alebo pokynom vedúceho zamestnanca. Ak má byť porušenie pracovnej disciplíny právne postihnutelné ako dôvod na skončenie služobného pomeru zo strany zamestnávateľa, musí byť porušenie týchto povinností zo strany štátneho zamestnanca zavinené (aspoň z nebanlivosti) a musí dosahovať určitý stupeň intenzity. V zákone o štátnej službe zákonodarca nedefinuje, čo pokladá za závažné porušenie služobnej disciplíny, z ktorých dôvodov uvedené ustanovenie je možné považovať za právnu normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, teda patrí k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechal orgánu príslušnému na konanie, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností. Pri posúdení, či zamestnanec porušil služobnú disciplínu menej závažne alebo závažne, zákon nevymedzuje, z akých hľadísk má súd vychádzať, teda vymedzenie hypotézy právnej normy závisí v každom konkrétnom prípade od úvahy súdu, ktorý tak môže pri skúmaní intenzity porušenia služobnej disciplíny prihliadnuť na osobu zamestnanca, na funkciu, ktorú zastával, na jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, na čas a situáciu, za ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, na mieru zavinenia zamestnanca, na spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností zamestnancom, na dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľa, na to, či svojím konaním zamestnanec spôsobil zamestnávateľovi škodu, a pod. Vo všeobecnosti však nie je vylúčené, aby v služobnom poriadku služobný úrad špecifikoval služobné podmienky upravené zákonom o štátnej službe a upravil, ktoré porušenie povinností štátneho zamestnanca sa považuje za porušenie služobnej disciplíny, resp. za závažné porušenie služobnej disciplíny.

22. Vychádzajúc zo spisového materiálu, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní v preskúmvanej veci postupoval správne, a to spôsobom uvedeným vyššie, keď vychádzal z názoru, že nižší stupeň intenzity porušenia pracovnej disciplíny, ako je menej závažné porušenie, zákon o štátnej službe ani Zákonník práce neupravuje, preto každé porušenie pracovnej disciplíny, ktoré nedosahuje intenzitu porušenia pracovnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom alebo závažné porušenie pracovnej disciplíny, predstavuje vždy menej závažné porušenie pracovnej disciplíny. S uvedeným názorom sa odvolací súd plne stotožňuje, preto dôvodom k výpovedi podľa ust. § 47 ods. 1 písm. h) zákona o štátnej službe môže byť každé porušenie pracovnej disciplíny (i jednotlivé drobné, minimálne, či málo závažné porušenie pracovnej disciplíny, ak bol v posledných šiestich mesiacoch v súvislosti s porušením služobnej disciplíny písomne upozomený na možnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou, ako tomu bolo v prejednávanej veci). Správne a zákonne postupoval súd prvej inštancie, keď skúmal opodstatnenosť žalobcovi vytknutých porušení služobnej disciplíny a keď súčasne prihliadal aj na konkrétne okolnosti prípadu.

23. Pokiaľ ide o skúmanie dôvodnosti použitia výpovedného dôvodu zo strany žalovaného, dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že došlo k porušeniu štátnozamestnaneckej disciplíny tak, ako je žalobcovi kladené za vinu a na základe ktorého skutku došlo k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu. V uvedenom smere podľa názoru odvolacieho súdu vykonal súd prvej inštancie dostatočne rozsiahle dokazovanie, pričom výsledky dokazovania správne vyhodnotil a v odôvodnení rozsudku svoje skutkové i právne závery náležite odôvodnil (vrátane postupov a logických úvah, ktoré k týmto záverom súd viedli, a to tak, pokiaľ ide o opakované porušenie služobnej disciplíny, ako aj splnenie procesných i hmotnoprávných predpokladov výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru). Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že skutok, ktorý je dávaný za vinu žalobcovi, na základe ktorého došlo ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou sa stal, hoci žalobca

danú skutočnosť spochybňuje. Bolo preukázané, že žalovaný dal žalobcovi výpoveď listom z 25. augusta 2016, č. 836-1357/2016 a rovnako skutky, ktoré boli posúdené ako opakované menej závažné porušenie služobnej disciplíny, boli žalobcovi vytykané listami zo 24. mája 2016 a 23. augusta 2016, teda za platnosti zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe. Z toho je nepochybné, že žalobca sa v čase spáchania disciplinárneho porušenia mal správať v súlade s vtedy platnými predpismi, medzi ktoré nepatria len zákony, ale aj právne normy nižšej právnej sily, medzi ktoré patria aj interné riadiace akty a pokyny nadriadeného. Interný riadiaci akt upravuje základné zásady, ciele a spôsob kontroly vykonávanej podľa pravidiel ustanovených v osobitnom predpise a kontrolu dodržiavania zákonnosti, účinnosti a hospodárnosti v podmienkach daného subjektu. Interný riadiaci akt charakterizuje základné postupy organizácie, má záväzný charakter ako smernica či poriadok (§ 15 zákona č. 400/2009 Z. z.).

24. Nosnou odvolacou námietkou žalobcu je, okrem iného, tvrdenie, že písomné upozornenie žalovaného z 24. mája 2016 na porušenie povinností štátneho zamestnanca je právnym úkonom žalovaného, ktorý nespĺňa podmienku určitosti a konkrétnosti. Zároveň v odvolaní namietal, že samotné uvedenie dôvodov, ktoré ho viedli k žiadosti o odvolanie z funkcie (rezignačný list z 26. apríla 2016) nemôže byť posudzované ako zavinené porušenie služobnej disciplíny. Zároveň súdu prvej inštancie prvej inštancie vytyka, že sa v dokazovaní nezaoberal pravdivosťou týchto dôvodov.

25. Odvolací súd uvedenú odvoláciu námietku žalobcu nepovažuje za opodstatnenú predovšetkým z dôvodu, že s touto sa náležite vyporiadal už súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku. Za správny považuje odvolací súd záver súdu prvej inštancie, že upozornenie z 24. mája 2016, v ktorom žalovaný vytykal žalobcovi porušenie služobnej disciplíny, je dostatočne určité a zrozumiteľné, pretože odkazuje na dokument žalobcu (Rezignačný list z 26. apríla 2016), ktorý je nezameniteľný s inými písomnosťami, je presne označený dátumom, čiže stranám sporu je úplne jasné a určité, na aký dokument sa žalovaný odvoláva a v kontexte toho je toto upozornenie jedinečné a nezameniteľné. To, že v liste z 24. mája 2016 nie sú konkrétne špecifikované nepravdivé a pravdu skresľujúce informácie, znamená a je to potrebné vykladať tak, že všetky informácie, ktoré žalobca uviedol v „rezignačnom liste“, boli zo strany žalovaného vyhodnotené ako nepravdivé, resp. pravdu skresľujúce a je potrebné ich vzťahovať na obsah celého listu. K uvedenému odvolací súd dodáva, že postačuje, ak informácie uvedené žalobcom sú pravdu skresľujúce. Navyše, konanie žalobcu v súvislosti s rozoslaním „rezignačného listu“ možno hodnotiť aj ako nenáležité, pretože vychádzajú z jeho obsahu, ktorý žalobca rozoslal v prílohe e-mailu všetkým obvodným banským úradom, možno dospieť k jednoznačnému záveru, že hmotnoprávne účinky vzdania sa vedúcej funkcie zo strany žalobcu sú uvádzané iba v prvom odseku na strane prvej a v poslednom odseku na str. 3 textu, čo predstavuje spolu 15 riadkov z trojstranového textu (ako správne uviedol žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu), a ostatné časti tzv. rezignačného listu predstavujú iba osobné tvrdenia žalobcu, ktoré nemali nič spoločné s jeho služobnou zmluvou alebo s obsahom jeho štátnozamestnaneckého pomeru. Žiada sa zdôrazniť, že príčinou písomného upozornenia z 24. mája 2016 nebolo vzdanie sa funkcie, či doručenie žiadosti o odvolanie z funkcie vedúceho zamestnanca z 26. apríla 2016, ale e-mail žalobcu zo 4. mája 2016, prílohou ktorého bol „rezignačný list“ a ktorý bol rozoslaný na všetky obvodné pracoviská (banské úrady) v Slovenskej republike. Kritika zo strany zamestnanca je vo všeobecnosti, samozrejme, možná a prijateľná, ale táto má byť vhodne zvolená a vecná, takto však nemožno hodnotiť postup zvolený žalobcom, ktorý bol aj podľa názoru odvolacieho súdu nevhodný a nepatričný, keď tento svoj zámer žalobca spojil so vzdaním sa funkcie. Predmetná žiadosť žalobcu o odvolanie z funkcie, s jej nesúvisiacim obsahom a zdôvodnením, sa totiž dostala mimo osobný spis a osobný úrad zamestnanca (žalobcu) a bolo s ňou možné dokonca nakladať voľne prostredníctvom internetu aj mimo okruh banských úradov.

26. Súčasne je potrebné zohľadniť aj skutočnosť, že žalobca dlhodobo, tak v rezignačnom liste, ako aj , vytykal žalovanému nehospodárne nakladanie so štátnymi prostriedkami HBÚ a v súvislosti s tým adresoval viacerým orgánom podnety na prešetrenie (časť z nich podal anonymne). Z hľadiska pravdivosti týchto informácií zo strany žalobcu odvolací súd upriamuje pozornosť (okrem výsledkov vykonaného dokazovania) aj na vyjadrenie žalovaného v odvolacom konaní, že žalobca v rozsahu svojich 14-tich podnetov na rôzne štátne orgány a inštitúcie šíril nepravdivé a pravdu skresľujúce informácie a to vzhľadom na negatívne výsledky všetkých šetrení a kontrol v rozsahu 100%. Zo štrnástich konaní vyvolaných žalobcom, bolo trinásť ukončených už pred vyhlásením napadnutého rozsudku a v priebehu odvolacieho konania doložil žalovaný výsledok posledného z nich (uznesenie Okresného riaditeľstva PZ Prievidza, odbor kriminálnej polície, VS: ORP-518/1-VYS-PD-2016 zo dňa 28.5.2018, ktoré získal až v mesiaci november 2018). Už len z uvedeného je zrejme, že žalobca spôsobil

morálnu ujmu na pracovisku žalovaného spočívajúcu v strachu jeho zamestnancov z ich možných postihov pri vykonávaní svojej pracovnej činnosti. Dôvera medzi zamestnávateľom ako žalovaným a žalobcom ako zamestnancom je aj z tohto dôvodu intenzívne narušená. Správne preto súd prvej inštancie uzavrel, že skutočnosti, ktoré uviedol žalobca v liste z 23. mája 2016, ktorý žalobca adresoval Úradu špeciálnej prokuratúry v Bratislave, mohli poškodiť povest' služobného úradu alebo štátnych zamestnancov, minimálne na úrovni predsedu HBÚ, keďže išlo o nepravdivé, pravdu skresľujúce alebo zavádzajúce informácie.

27. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd zastáva zhodne so žalovaným názor, že v súlade s ust. § 194 ods. 1, 2 CSP, ak bolo o určitej otázke rozhodnuté v inom konaní (v danom prípade v trestných konaniach), súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia. Nie je potrebné, aby v konaní bola skúmaná pravdivosť skutočností, o ktorých bolo konané a rozhodnuté v trestnom konaní. V súvislosti s uvedeným odvolací súd akcentuje, že prejudicialitou sa rozumie vzťah dvoch rozhodnutí orgánu verejnej moci s účinkami ich vzájomnej kauzálnej podmienenosti. Podľa ustanovenia § 194 CSP môže súd posúdiť sám otázku, o ktorej má právomoc rozhodnúť iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193 CSP, nemôže však o nej rozhodnúť. V prípade, ak je už o tejto otázke rozhodnuté, súd je povinný na takéto rozhodnutie prihliadnuť. To znamená, že súd je týmto rozhodnutím viazaný a nemôže sám túto otázku posúdiť ako prejudiciálnu inak, ako rozhodol príslušný orgán verejnej moci.

28. Žalobca súdu prvej inštancie vytyka tiež záver, že mal svojim podaním podnetu na Úrad špeciálnej prokuratúry uvádzať nepravdivé a pravdu skresľujúce alebo zavádzajúce informácie, pričom sa nevysporiadal s ust. § 60 ods. 1 písm. c) zákona, ktoré pojednáva o ochrane štátneho zamestnanca v prípadoch, na ktoré sa povinnosť mlčanlivosti nevzťahuje, a to na oznamovanie možnej kriminality a inej protispoločenskej činnosti.

29. Aj v uvedenej otázke sa odvolací súd plne stotožňuje s názorom žalovaného, že žalobca viaceré tzv. oznámenia zasielal anonymne, čo vyšlo najavo až dodatočne a aj preto jeho argument spočívajúci v údajnej legitímnosti prelomenia služobnej mlčanlivosti z dôvodu oznamovania údajnej trestnej činnosti, kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, ktorá sa nikdy nepreukázala, nemôže obstať. Dôvodne žalovaný žiada prihliadnuť na v konaní preukázanú skutočnosť, že žalobca nikdy neodmietol vykonať služobnú úlohu z dôvodu akejkoľvek jej protiprávnej povahy, nepodal sťažnosť nadriadenému, a ani na štvrtročných poradách vedúcich zamestnancov HBÚ za účasti predsedov obvodných banských úradoch neinformoval o svojich zisteniach z úradnej činnosti o podozrení z kriminality alebo protispoločenskej činnosti, napr. pri verejnom obstarávaní. Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje za neopodstatnenú aj túto odvoláciu námietku.

30. Pokiaľ ide o preukázanie ďalších jednotlivých menej závažných porušení služobnej disciplíny zo strany žalobcu v konaní, odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie náležite vyhodnotil dokazovanie vo vzťahu k jednotlivým skutkom v nadväznosti na ich právne posúdenie podľa § 60 ods. 1 písm. a), c), d) zákona č. 400/2009 Z. z., a to povinnosti žalobcu vyplývajúcej z Registratúrneho poriadku HBÚ a OBÚ SR, povinnosti zachovať mlčanlivosť, povinnosti zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmu služobného úradu s osobnými záujmami, ako aj podľa § 61 ods. 1 písm. i) zákona o štátnej službe, v zmysle ktorého štátny zamestnanec nesmie vedome šíriť a sprostredkovať nepravdivé, pravdu skresľujúce alebo zavádzajúce informácie. K uvedeným záverom súdu prvej inštancie odvolací súd nemá žiadne výhrady a pre ich úplnosť, výstižnosť a presvedčivosť na tieto závery v napadnutom rozsudku v podrobnostiach odkazuje aj v záujme vyhnúť sa ich zbytočnému opakovaniu.

31. Záverom odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie konštatuje, že u žalobcu ide o menej závažné porušenia služobnej disciplíny, ktorých sa dodržiaval opakovane po tom, čo bol na ne žalobca písomne upozornený s možnosťou skončenia služobného pomeru výpoveďou. Z uvedeného dôvodu je výpoveď, ktorá bola žalobcovi daná, platná a preto súd prvej inštancie správne žalobu zamietol.

32. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania, napadnutý odvolaním žalovaného, odvolací súd považuje odvolacie námietky za opodstatnené. Odvolací súd má za to, že v okolnostiach prípadu (že sa jedná o pracovnoprávny spor) neexistuje sama osebe skutočnosť hodná osobitného zreteľa, pre ktorú by súd

s použitím ust. § 257 CSP mohol inak daný nárok na náhradu trov konania u žalovaného, ktorý bol v konaní úspešný, nepriznať vôbec alebo sčasti.

33. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

34. Podľa ust. § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

35. Citované ustanovenie zákona umožňuje súdu nepriznať nárok na náhradu trov konania strane sporu, ktorej inak tento nárok patrí. Aplikácia citovaného ustanovenia zákona pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú kumulatívne splnené dve podmienky: jedná sa o dôvody hodné osobitného zreteľa a ide o výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti pritom zákon bližšie nedefinuje, ale výklad ponecháva na súdnu prax. K dôvodom hodným osobitného zreteľa možno však zahrnúť neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitnosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitnosť prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobitné pomery strany sporu, či nízky príjem (por. Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1540s, str. 942).

36. Odvolací súd sa stotožňuje s námietkou žalovaného, že v individuálnych pracovnoprávných sporoch je zamestnancovi ex lege poskytovaná zvýšená právna, resp. procesnoprávna ochrana (ust. § 316 a nasl. CSP), v uvedenej skutočnosti však nemožno vidieť žiadnu výnimočnú okolnosť, pre ktorú by súd nemal rozhodnúť o trovách konania podľa výsledku sporu. K uvedenému odvolací súd dodáva, že ak by mal zákonodarca záujem o zvýšenie právnej ochrany zamestnancov v individuálnych pracovnoprávných sporoch nad rámec ust. § 316 a nasl. CSP - napríklad by sa jednalo o výnimku v povinnosti znášať trovy konania podľa zásady úspechu v spore, či procesnej zodpovednosti za jeho výsledok - premietol by takýto zámer aj v legislatívnej rovine; tak tomu však nie je. Nakoľko v prvoinštančnom konaní mal žalovaný plný procesný úspech, vzniklo mu v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP právo na plnú náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý bol neúspešný.

37. Keďže žalobcom uplatnené odvolacie námietky proti rozsudku vo veci samej v prejednávanom spore neboli preukázané, odvolanie nemožno považovať za opodstatnené, odvolací súd potvrdil rozsudok v jeho napadnutom výroku, ktorým bola žaloba o neplatnosť výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru zamietnutá, ako vecne správny (§ 387 ods. 1, 2 CSP) a v jeho druhom výroku o trovách konania vo vzťahu strán sporu (napadnutom odvolaním žalovaného) rozsudok zmenil v súlade s ust. § 388 CSP tak, že žalovanému priznáva voči žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

38. Podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

39. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol úspešný v odvolacom konaní, preto má proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 2 CSP).

40. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej

veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).